

IN FAȚA LEGII

În fața legii stă un păzitor. La acest păzitor, vine un om de la țară și cere voie să intre în lege. Dar păzitorul îi spune că acum nu-i poate permite să intre. Omul chibzuiește și apoi întreabă dacă va avea voie să intre mai tîrziu. „Tot ce se poate, spune paznicul, dar acum nu.” Întrucît poarta legii este deschisă ca întotdeauna, iar păzitorul se dă într-o parte, omul se apleacă pentru a privi pe ușă în interior. Cînd păzitorul observă asta, rîde și spune : „Dacă te ispiteză într-atît, încearcă să intri înăuntru, în ciuda interdicției mele. Bagă însă de seamă : am putere. Si nu sînt decît păzitorul cel mai de jos. La intrarea în fiecare sală stau, însă, alți păzitori, unul mai puternic decît altul. Pe al treilea nu mai pot nici măcar eu să-l privesc.” La asemenea dificultăți nu se aşteptase omul de la țară; că doar legea trebuie să fie totdeauna și oricui la îndemînă, își zice el; dar, acum, cînd privește mai bine la păzitorul îmbrăcat cu șubă, la nasul lui mare și ascuțit, la barba lui tătarască răsfirată și neagră, se hotărăște totuși, mai bine să aștepte pînă ce i se va îngădui să intre. Păzitorul îi dă un scaunel și-i spuse să șadă lingă ușă, de-o parte. Acolo stă zile și ani în sir. Mai face multe încercări de-a fi lăsat înăuntru și-l obosește pe păzitor cu insistențele sale. Adeseori păzitorul îl supune la mici interogatorii, îl întreabă de unde e de fel și multe altele, dar sînt întrebări puse doar de cum pun domnii cei mari ; iar la urmă îi spune tot mereu că încă nu-i poate da drumul înăuntru. Omul, care-și luase multe lucruri cu el la drum, folosește totul, oricît ar fi fost de prețios, pentru a-l mitui pe portar. Aceasta e drept că primește tot ce i se dă, dar spune de fiecare dată: „Primesc numai ca să nu crezi cumva că n-ai făcut tot ce-ar fi fost cu putință.” De-a lungul nenumăraților ani, omul îl observă pe păzitor aproape fără întrerupere. Uită de ceilalți păzitori, și acesta, primul, îi apare ca singurul obstacol care-l împiedică sa intre în lege. Blestemă nefericita întâmplare, în primii ani cu glas tare și fără să țină seama de nimic, mai tîrziu, pe măsură ce îmbătrînește, doar mormăind în barbă pentru sine. Dă tot mai mult în mintea copiilor și, de vreme ce de-a lungul anilor a ajuns să-i cunoască păzitorului pînă și purecii din gulerul șubei, se roagă și de pureci să-l ajute al îndupleca. Într-un tîrziu, vederea îi slăbește și nu mai știe dacă în jurul lui se face cu adevărat tot mai întuneric sau dacă îl înșală doar ochii. Dar distinge acum prin întuneric o strălucire nestinsă care răzbate pe ușa legii. Numai

că nu mai apucă să trăiască mult. În preajma morții, toată experiența din acest răstimp se adună într-o întrebare, pe care încă n-a apucat să-o pună păzitorului. Îi face semn să vină mai aproape, întrucât nu-și mai poate ridica în sus trupul care a început să se întepenească. Păzitorul trebuie să se apeleze adînc, pînă la el, întrucât diferența de înălțime să schimbe mult în defavoarea omului. „Acu ce mai vrei să știi? întreabă păzitorul, nu te mai saturi o dată.” „Toți se străduiesc, vezi bine, să afle ce-i legea, grăiește omul, cum se face atunci că, în atîta amar de ani, n-a mai cerut nimeni, în afară de mine, să intre înăuntru ?” Păzitorul își dă seama că sfîrșitul omului e aproape și, pentru a mai răzbi pînă la auzul lui care se stinge, răcnește la el: „Pe aici nu putea obține să intre nimeni altul, întrucât intrarea asta ți-era hărăzită doar tie. Acum mă duc să închid.”